

Eventyr

Skal man fortælle eventyr anbefales det at fjerne de lyserøde og lyseblå kort. Derefter lægges de resterende kort i 7 bunker, hver bunke sin farve.

1. Lilla 2. Mørkegrøn 3. Blå 4. Rød 5. Lysegrøn 6. Orange 7. Gul

Træk 2-4 kort af bunke 1 og derefter 1 kort fra hver af de andre bunker. Kortene lægges op som inspiration. Alle kort skal på et eller andet tidspunkt indgå i historien i selvvalgt rækkefølge.

Eksempel på et eventyr fortalt via Gydas fortællekort.

De trukne kort:

4 Eventyr-karakterer: **Tjenestepige – Helt – Prinsesse- Engel**

1 Eventyr: **Slot** 1 Landskab: **Eng**

1 Begivenhed: **Handel** 1 Dyr: **Drage** 1 Redskab : **Kniv** 1 Symbol : **Hjerte**

ET RIGTIGT EVENTYR

Der var engang **en tjenestepige**, som var blevet sendt ud for at plukke en masse vilde blomster. På **slottet** skulle der være høstgilde, for det var sidst på sommeren og man havde netop fået bragt de sidste frugter i frugtkælderen og kornet var ved at blive malet, så man kunne have godt med mel klar til vinterens brød og kagebagning. Slottets og rigets arving Prins Pind trængte i den grad til at få sul på kroppen, han havde ingenting kunnet spise i 35 dage og nætter, for den **prinsesse** han skulle ægte, var blevet pist borte på sin rejse hjemmefra, da hun skulle besøge ham for at gøre bryllupsforberedelse. De sidste der havde set hende var et gammelt land-ægtepar, der havde forsynet prinsessen og hendes væbner med friskt vand til rejsens sidste 20 km. Det var et mysterium, hvad der var sket. I 14 dage havde man ledt med lys og lygte uden resultat.

Tjenestepigen Sofia var gået ud på den store **eng** uden for bymuren, for hun vidste, at det var der, man kunne finde de flotteste markblomster og smukke græsser til at skabe fylde i vaserne. På ryggen havde hun et tornyster, så hun kunne bære så meget som muligt, solen skinnede så dejligt, og det var nemt for Sofia at få øje på de blomster der stod og lokkede med deres flotte farver. Hun havde taget en af de gode køkken **knive** med, så kunne hun nemt skære stråene og blomsterne over, helst så langt nede ved roden som muligt, på den måde blev buketterne høje og statelige.

Til sidst var tornysteret fyldt og hun var klar til at begive sig hjem, men da fik hun øje på en blomst, der var helt ud over det sædvanlige. "Den blomst kunne nok muntre

prinsen lidt op”, sagde Sofia til sig selv. Hun nærmede sig blomsten som var utrolig smuk, den havde de smukkeste blåviolette kronblade og det var som om dens støvfangere var fyldt med pollen af det pureste guld, Sofia havde aldrig før set så smuk en blomst og den var også temmelig høj. Hun satte sig på hug for at føre kniven ned til blomstens rod, der var godt med græsser omkring roden, hun måtte føle sig frem. Pludselig mærkede hun en heftig varme på sin hånd, som blev til en svien og hun skyndte sig at trække hånden til sig, hendes håndryg var hel rød og varm. Kniven havde hun tabt, så hun rakte hånden ned for at samle den op. Men endnu engang var det som om noget brændte hendes hånd. Forsigtigt spredte hun græsstråene til side for at kigge ned til den tabte kniv og der med de forreste poter på knivens skaft stod verdens mindste **drage** og spyede ild, den pustede sig op, fnyste og stampede som om den var meget meget vred. En lille grøn drage, som var helt rød i hovedet af bar arrigskab. Sofia fyldtes med en blanding af omsorg for det lille væsen, men også med respekt for dens vrede, for hånden gjorde ondt og hun havde ikke lyst til at blive brændt flere steder.” Hvem er du lille fyr? ”spurgte hun ” Du er godt nok vred!” Dragen blev stille, stoppede sin ild stråle og kiggede koncentreret op på Sofia. ”Er det din blomst?” spurgte hun, det var som om, dragen rystede på hovedet ”Er det ikke din blomst?” nu var det helt tydeligt, at den rystede på hovedet, ”men du passer på den? ” dragen nikkede ”Det kan jeg godt forstå, det er en meget fin blomst ” et suk, Sofia syntes hun hørte et suk og det kom ikke fra dragen, det kom fra blomsten og ved den ene støvfanger trillede noget, der kunne ligne en tåre.”Jamen hvad er da alt det her, kan det være rigtigt, at blomsten græder?” Dragen kiggede op på Sofia, derefter op på blomsten og nikkede. ”Kan jeg gøre noget?” Dragen kiggede hen til blomstens stilk og tilbage til Sofia, den bevægede sig hen mod stilken. Sofia rakte hånden ned til kniven, skulle hun alligevel skære den fri, men netop som hendes hånd rørte ved skaftet, hoppede dragen op på hånden, for at forhindre at hun tog den. Men denne gang valgte den ikke at spy ild. Straks efter hoppede den hen til blomstens stilk, hvor den sad fast i jorden og forsøgte at grave omkring stilken, men uden resultat. Den løftede sine poter og viste hvor umuligt det var, de var som halespidser, der ikke kunne gribe fat om noget som helst. Sofia troede hun havde forstået den lille drages hensigt, hun gjorde sig fri af tornysteret, lagde kniven til side og satte sig på knæ foran blomsten, og så begyndte hun at grave lige så forsigtigt rundt om blomstens stilk. Dragen så til, det var som om den fik smilehuller. Sofia mærkede at blomstens rod var som en hård kugle, som om blomsten sad på en kæmpe nød, eller - pludselig følte det som hår og hun kiggede ned og så det fineste gyldne hår, Sofia blev ved med at grave lige så forsigtigt og var det ikke - en pande, øjenhuler, ører - blomsten sad på et hoved - den fineste lille næse kom til syne og læber, håret var langt...

Sofias **hjerter** begyndte at banke, det her var prinsessen, som var blevet borte på vej til sin prins. ”Jamen det er jo prinsesse Polka” udbrød hun og mens hun gravede, trillede tårer ned ad Sofias kinder. Hvad var der dog sket, hvem kunne være så hjerteløs at begrave så smuk en prinsesse? Efter et lille stykke tid var hele prinsessens hoved frit og det sad så nysseligt på den fineste slanke hals, som det øverste af en fin buste. Sofia måtte kysse den fine prinsesse på panden. Hvilken synd og skam, hun kiggede hen på dragen, der sad med forventningsfulde øjne. ”Har hun været begravet i alle 35 dage ” spurgte hun, dragen nikkede. ”Tak” Sofia kiggede hurtigt tilbage på prinsessens hoved ”tak, Sofia, tænk at det var dig, der skulle redde os. Åh hvor er det dejligt at kunne trække vejret, igennem munden, igen. Og Panko, min trofaste væbner,” sagde prinsessens hoved, idet det drejede hen mod den lille drage. ”Hvor har du passet godt på mig, eller skal jeg sige på min blomst, så jeg via den kunne bevare livet”. Oppe

på prinsessens hoved var det som om, at den smukke blomst var ved at visne lige så stille, som om den nu havde fuldført sin opgave. "Åh Sofia, du skulle vel ikke have noget vand, som du kunne give til Panko? Panko har hele tiden været i stand til at redde sig selv, han skulle blot være gået ned til søen og drukket noget vand, så ville han få sin skikkelse som menneske igen. Men Panko har ikke vejet fra min side, han vidste, at hvis et menneske eller et dyr plukkede min blomst, så var det ude med mig". Sofia fandt hurtigt sin drikkedunk frem, heldigvis var den stadig halv fyldt. Forsigtigt hældte hun vand ned i dragens mund, og pludselig lå der en ung smuk mand foran hende. Han satte sig langsomt op, kiggede på sine hænder, på sin krop og til sidst over på Sofia. "Hvordan skal jeg takke dig, du har reddet både prinsessen og jeg, er der noget jeg kan gøre for dig, er jeg din". "Det bliver snart mørkt, så først og fremmest tror jeg, vi skal se at få gravet prinsessen fri," sagde Sofia og så hjalp de hinanden med at grave prinsessen helt fri af den sorte muld. Imens de gravede, fortalte prinsessen om den onde troldmand, som de havde mødt på deres vej.

Han ville indgå en **handel**. Han havde sagt, at hvis prinsessen ville opgive sin prins, ville hun og hendes væbner til gengæld bevare deres liv som menneskelige væsner. Prinsessen havde nægtet og trolden bød jorden at opsluge hende og Panko tryllede han om til den lille drage. Panko kunne redde sig selv blot ved at drikke lidt vand, men det kunne have kostet prinsessen livet, for blev blomsten plukket eller spist af et dyr, ville hun miste livet helt. Panko havde heldigvis været trofast. "Men du er blevet så utrolig meget smukkere, Panko" sagde prinsessen". Måske er det fordi han er en **helt** nu", sagde Sofia og hun kunne mærke at hun rødmede. "Det kan godt være, men hvis jeg er en helt, er du en **engel**" sagde Panko, og smilede tilbage til Sofia. I det samme trådte prinsessen op af hullet, og sammen drog de til byen og prinsens slot.

Høstfest blev der ikke noget af. Til gengæld blev der holdt dobbeltbryllup ganske få dage efter.